

Leerboek voor de Arbeidersbeweging

Deel 3.

www.MinisterieVanPropaganda.org

LEERBOEK VOOR DE ARBEIDERSBEWEGING

Samengesteld door het Partijbestuur der CPN.

3e Aflevering

UITGEVERIJ PERSANT - AMSTERDAM - 1961

De nieuwe partij van de arbeidersklasse

HOOFDSTUK 1

DE VOORWAARDEN VOOR DE GROEI DER PARTIJ

Het tijdperk van het imperialisme, waarin wij sinds het begin van de twintigste eeuw leven (zie Leerboek 2), stelt aan de arbeidersklasse taken, die veel zwaarder en van heel andere aard zijn, dan in de voorafgaande periode van vreedzame ontwikkeling van het kapitalisme.

De arbeidersklasse, aan het hoofd van de natie marcherend, staat voor de overname van de staatsmacht en de verwezenlijking van het socialisme. Zij vindt tegenover zich het wanhopig verzet van de, met het gehele volk in tegenstelling staande, heersende groepen van het grote financierskapitaal. Deze verzetten zich met alle, wettige en onwettige, propagandistische en terroristische (fascistische) middelen tegen de voltrekking van de diepgaande maatschappelijke omvorming, welke historisch onafwendbaar is. Onder deze nieuwe voorwaarden van de strijd kan de arbeidersklasse de overwinning niet behalen door middel van een partij, die op de oude sociaaldemocratische opvattingen is opgebouwd. Zij heeft daartoe een partij van een nieuw type nodig, een „strijdbare

partij — een revolutionaire partij, een partij van het Leninisme." (Stalin).

Het waren Lenin en Stalin, die in het kapitalistische Rusland reeds vanaf 1903 zulk een partij smeedden, de bolsjewistische van de Sowjet-Unie, die alle taken tot verwezenlijking van het socialisme zegevierend heeft vervuld.

Zij strekt daarom alle communisten, alle strijders voor het socialisme in de gehele wereld, ten voorbeeld. De partij van Lenin en Stalin groeide in een onverbiddelijke en hardnekkige strijd tegen alle vijanden van het Marxisme-Leninisme in de arbeidersbeweging.

De twee voornaamste hiervan zijn de rechtse sociaal-democratie en „het kleinburgerlijke, op anarchisme gelijkende revolutionarisme", het zogenaamde „linkse communisme", zoals het dertig jaar geleden door Lenin werd genoemd.

De rechtse sociaal-democratie

De rechtse sociaal-democratie bestaat in ons land in de gedaante van de Partij van de Arbeid.

Waar komt die sociaal-democratie vandaan; waar om en hoe moeten wij haar bestrijden?

De huidige P.v.d.A. is de voortzetting van de S.D.A.P. van vóór de Tweede, Wereldoorlog.

De S.D.A.P. is in 1894 ontstaan uit de „Sociaal-Democratische Bond", welke door Domela Nieuwenhuis was opgericht (zie Leerboek 2). Twaalf leden van die bond, de zgn. Twaalf Apostelen, met als voornaamste figuren P. J. Troelstra, Vliegen, Schaper en Henri Polak, wilden niets weten van de revolutionaire geest van het Marxisme, zoals die in de Eerste Internationale van Marx en Engels had geleefd en waarvan in de Sociaal-Democratische Bond veel was overgebleven. Zij wilden het Marxisme „herzien", scheurden de bestaande organisatie en stichtten een nieuwe partij, de S.D.A.P.

Men hoort vaak verkondigen, dat de S.D.A.P. in haar „glorietijd" een socialistische partij zou zijn geweest, die echter later „verwaterde". Dit is niet juist. De S.D.A.P. was van begin af aan het sociale steunpunt van de bourgeoisie in de arbeidersklasse. Zij had ten doel de arbeidersklasse te verdelen en aan het imperialisme onderworpen te houden.

De „herziening" van het Marxisme door de oprichters van de S.D.A.P. bestond in het verraad aan de strijd om de macht van de arbeidersklasse, om de dictatuur van het proletariaat. Hun partij steunde op een laag van de arbeiders, die boven de massa van de slecht betaalden bevoorrecht werd. Door hun politiek van „hervormingen" en „verbeteringen", die de grondslagen van het kapitalisme onaangetast lieten, door het uitspelen van de bevoorrechte groepen tegen de arme lagen van het proletariaat, hoopten zij de gehele arbeidersklasse van revolutionaire strijd af te houden.

De Nederlandse kapitalisten gingen daarom vooral tot de methode van het omkopen van een deel van de arbeiders en kantoorbedienden over, toen op het eind van de Eerste Wereldoorlog in Rusland de October-revolutie uitbrak. Ondanks de fabelachtige winsten, die ook onze kapitalisten in de Eerste Wereldoorlog en in hun Indonesische koloniën gemaakt hadden, zouden zij daarvan zelfs geen brok aan een deel van de massa toegeworpen hebben, indien de vrees voor de revolutie hen daartoe niet had gedwongen.

Onder deze omstandigheden gedijde de S.D.A.P., ondanks tegenwerking van conservatieve kapitaalskringen. Ook de door haar opgerichte vakcentrale, het N.V.V., groeide snel. Zij bleven tot aan de grote economische crisis van 1930 bijna onbetwist de Nederlandse arbeidersbeweging beheersen.

De leidende groepen van de bourgeoisie waren bereid, tot het behoud van hun macht, aan de S.D.A.P. en het N.V.V. concessies te doen. Maar zij voelden zich sterk genoeg om hen buiten de regering te houden. Eerst aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog nam de grootkapitalistische bourgeoisie de S.D.A.P. in de regering op, waardoor zij zich van haar steun bij de capitulatie-politiek van het kabinet-De Geer tegenover Hitler verzekerde.

Onder deze omstandigheden heeft de S.D.A.P. gedurende bijna veertig jaar de rol van steunpilaar van het kapitaal, in de gedaante van een parlementaire oppositiepartij, vervuld. Dit is ongetwijfeld de oorzaak ervan, dat zij ons huidige geslacht levendiger en „radicaler” voorkomt dan de tegenwoordige P.v.d.A.

De leiders van de S.D.A.P. coquetteerden graag met een soort pseudo-Marxisme, aan de Oostenrijkse en Britse sociaal-democraten ontleend. Maar in wezen waren en bleven zij vijanden van de revolutionaire geest van het Marxisme. Daarvan getuigde vooral de godsvrede, die de S.D.A.P. tijdens de Eerste Wereldoorlog met de bourgeoisie sloot. Haar steun aan de imperialistische politiek bleek ook uit haar houding t.a.v. Indonesië. Zij verdedigde het bezit van koloniën, waarbij zij enkele ambtelijke hervormingen voorstelde, bij monde van v. Kol.

Van de linkse frases bleef tenslotte niets meer over, toen het revolutionaire Marxisme in Rusland in de praktijk werd omgezet, het de proletarische revolutie voltooide en het socialisme begon op te bouwen. Na November 1917, toen de October-revolutie zegevierde, werd het anti-communisme tot de voornaamste grondslag van de politiek van de S.D.A.P. Tijdens de Nazi-bezetting had dit haar ineenstorting tengevolge. Zij viel uiteen in, openlijke overlopers naar de N.S.B., collaborerende vakverenigingsleiders en wethouders en capitulerende Vorrinks en Drees'. Maar daarnaast ook scheidde zich de eerlijke socialisten uit de S.D.A.P. af en namen deel aan de verzetsstrijd in samenwerking met de communisten.

Na de oorlog bleek de S.D.A.P. in haar oude vorm niet langer geschikt om de nieuwe doeleinden van haar leiders te verwezenlijken, die als werktuigen van de nieuwe Anglo-Amerikaanse overheersers van ons land optraden.

Het overblijfsel van de S.D.A.P. werd ontbonden en er werd een nieuwe partij gesticht, de P.v.d.A. Deze stichting vond plaats in de vorm van een „fusie” tussen de leiders van de S.D.A.P. en de leiders van twee andere bankroete partijen, de Vrijzinnig-Democraten (Joekes) en de Christen-Democraten (Van den Burg). Tevens omvatte deze fusie ook andere burgerlijke groepen van predikanten, katholieken en andere elementen uit 'de bourgeoisie.

In de gedaante van de P.v.d.A. trad de rechtse sociaal-democratie in ons land in een verder stadium van ontarding. Naast de vroegere verburgerlijkte arbeidersleiders traden thans openlijk-burgerlijke politici, ten nauwste met de grote banken en kapitaaltrusts verbonden, aan het hoofd van de partij. Personen als prof. Schermerhorn, prof. Lieftinck, mr. Jonkman, prof. Logemann, mr. Joekes, G. Ruygers e.a. zijn nauw verwant aan de trusts „Standard Oil”, „Royal Dutch”, „Unilever”, „Philips”, de Rotterdamse Bank en andere banken, welke op deze wijze doorslaggevende invloed in de partij verkregen.

In het program van de partij werden de laatste sporen van 't pseudo-Marxisme geschrapt, de klassenstrijd werd ook theoretisch „verworpen” en zij aanvaardde een religieuze wereldbeschouwing. De politiek van de partij werd er een van strijd tegen het socialisme-in-de-practijk, zoals dat in de Sowjet-Unie zich ontwikkelt en tot behoud van het imperialistische kapitalisme.

De rechtse P.v.d.A.-leiders propageren het prijsgeven van de nationale zelfstandigheid van Nederland. Zij treden op voor de „Europese eenheid”, d.w.z. voor een opgaan van de Nederlandse staat in een blok, welke

het Amerikaanse imperialisme in staat stelt ons volk blijvend uit te plunderen en voor zijn oorlogs-avonturen te misbruiken.

De rechtse P.v.d.A.-leiders werden zodoende tot agenten van de internationale kapitaal-trusts, tot vijanden van Nederland.

In het inwendige partijleven werden dezelfde verhoudingen ingevoerd, welke in alle andere burgerlijke partijen bestaan. De invloed van de afdelingen werd practisch tot nul gereduceerd. De partijpolitiek wordt door de behoeften van de Amerikaanse kapitaaltrusts bepaald. De politieke beslissingen worden door de P.v.d.A.-ministers genomen. De partij-congressen worden tot lege vertoningen, 'waar elke critiek gesmoord wordt. De scholing staat in het teken van de propaganda voor de politiek van Amerika en van de daaraan onderhorige Nederlandse regering en de vernietiging van het socialistische bewustzijn van de leden.

De discipline richt zich uitsluitend tegen die leden, welke de stemmingen van de werkende bevolking voor vrede en een beter leven tot uitdrukking brengen. Samenvattend is de ontwikkeling van de S.D.A.P. tot de P.v.d.A. deze: van de leuze „tegen communisme en fascisme" van de S.D.A.P. ging zij over tot de strijd tegen het communisme, tezamen met de Duitse, Japanse en Amerikaanse fascistten. Van de reformistische sociale politiek van de S.D.A.P., bestaande in het tegenwerken van de zelfstandige strijd en eenheid van de arbeidersklasse, ten gunste van de bevoorrechting van een bovenlaag, ging zij over tot de loonen prijspolitiek van Drees—Van .den Brink, bestaande in voortgaande verlaging van het levenspeil van alle arbeiders en werkers ten gunste van de superwinsten voor de grote trusts. Van de beperking van de strijd voor de democratie tot het parlementaire, algemene kiesrecht, ging de P.v.d.A. over tot de geleidelijke invoering van de politiestaat, de beperking van demo-

cratische rechten, de instelling van de geheime staatspolitie (B.N.V.) en burgerwacht (Nationale Reserve).

Van de „hervorming" van het koloniale stelsel à la v. Kol ging de P.v.d.A. over tot de koloniale oorlog en de R.T.C. (Ronde Tafel Overeenkomst) van Jonkman en Drees. Van de godsvrede met de eigen bourgeoisie van de S.D.A.P. tijdens de Eerste Wereldoorlog, ging de P.v.d.A. over tot de actieve bewapening onder leiding van Wallstreet voor de aanvalsoorlog tegen de Sowjet-Unie, China en de Volksdemocratische landen en tot de openlijke imperialistische oorlog op Korea.

De „herziening van het Marxisme" van de S.D.A.P. voerde in logische lijn naar de openlijk-reactionnaire, koloniale, oorlogszuchtige en fascistische politiek van de huidige rechtse P.v.d.A.-leiders. Zo leert ons de geschiedenis, dat de rechtse sociaal-democratie de arbeidersklasse niet op de weg naar het socialisme kan leiden, maar haar naar de nederlaag voert.

Om voor haar dagelijkse, zowel als voor haar toekomstige belangen te strijden, heeft de arbeidersklasse een partij van een nieuw type nodig, de Communistische Partij. Om de Communistische Partij tot de grote, door de meerderheid van de arbeidersklasse als haar eigen leiding erkende en gesteunde partij te maken, is onvermoeide strijd nodig tegen de politiek en de partij-opvattingen van de rechtse sociaal-democratie, als een vijandige stroming, die de draagster is van de invloed van het groot-kapitaal in de rijen van de arbeiders en de gehele werkende bevolking.

Het „linkse communisme"

Een niet minder schadelijke vijand is de „linkse stroming", het „linkse communisme" of kleinburgerlijk revolutionarisme. Rechtse sociaal-democratie en „links-communisme" zijn tweelingbroers, beide vijanden van het Marxisme-Leninisme.

Het „linkse communisme”, zoals wij het voor het gemak zullen blijven noemen, is de draagster van de invloed van de kleine burgerij en het kleinburgerlijke intellect in de rijen van de arbeidersbeweging.

In zijn werk „De Linkse stroming, een kinderziekte van het Communisme” (blz. 12/13 Uitgave Pegasus 1946) heeft Lenin een ontleding van de klasse-wortels dersklasse ermee opgedaan heeft, alsook de schade van deze stroming gegeven.

Hij schreef: Het staat voor Marxisten volkomen vast en het is door de ervaring van alle Europese revoluties en revolutionaire bewegingen ondubbelzinnig bevestigd, dat de kleine eigenaar, de kleine bezitter (een sociaal type, dat in vele Europese landen brede massa's vertegenwoordigt), - omdat hij onder het kapitalisme aan de voortdurende onderdrukking en heel dikwijls aan ongelooflijk zware en snelle verslechtingen van zijn levensstandaard en zelfs aan ondergang is blootgesteld -, gemakkelijk door extreem-revolutionaire stemmingen wordt aangegrepen, maar niet in staat is consequent, georganiseerd, disciplinair en standvastig te handelen. De door de verschrikkingen van het kapitalisme „ wild geworden kleinburger” is een sociaal verschijnsel, dat evenals het anarchisme, aan alle kapitalistische landen eigen is.”

Deze grondige, diep-doordachte ontleding stelt ons in staat de oorsprong van het „linkse communisme te onderkennen als een niet-proletarische stroming. Lenin leert, dat de arbeidersklasse niet alleen overwinnen kan; zij heeft bondgenoten nodig in de gedaante van andere door het groot-kapitaal onderdrukte klassen, de werkende boeren en de middenstand. De taak van de partij van de arbeidersklasse bestaat in het aanvoeren en tot haar eigen peil verheffen van deze bevolkings-klassen. Zij mag echter niet

tot hun peil afzakken, en moet daarom tegen de kleinburgerlijke revolutionaire geestesgesteldheid gepantserd zijn.

In ons land heeft het „linkse communisme” lange jaren in de Communistische Partij hoogtij gevierd. Wij moeten de ervaringen bestuderen, die onze arbeidersklasse ermee opgedaan heeft, alsook de schade leren kennen, die het heeft aangericht en voortgaat aan te richten.

Want het zou verkeerd zijn het „linkse communisme” als een traditie, die uitsluitend in het verleden van onze partij wortelt, te beschouwen.

Ook nadat het door onze congressen verworpen is en door de partijleiding bestreden wordt, steekt het „linkse communisme” telkens weer de kop op, omdat het zijn voedsel vindt in de kringen van de, in ons land zo talrijke kleine burgerij, de werkers uit de niet-industriële beroepen en de kleinburgerlijke intellectuelen.

Lenin schreef:

„ Het theoretische, abstracte erkennen van deze waarheden (de sociale oorsprong van het „linkse communisme” – red.), maakt de revolutionaire partijen volstrekt niet vrij van de oude fouten, die steeds, bij onverwachte aanleidingen en in enigszins nieuwe vorm, in een vroeger nog niet gekende vormomgeving, onder originele – min of meer originele – omstandigheden optreden.” (Linkse stroming, blz. 13, Pegasus 1946).

Een nooit aflatende strijd tegen het „linkse communisme” is dus nodig, zowel tegen diverse trotskistische groepjes, die het onder de massa propageren, als in de rijen van de partij.

Wat zijn nu de politieke kenmerken van het „linkse communisme”? Wij zullen er hier drie van de voornaamste behandelen, die voor de strijd van onze partij

onder de huidige verhoudingen van het meeste belang zijn en wel ten aanzien van:

a. de strijd voor het zelfbeschikkingsrecht der naties;

b. de verhouding tussen partij en massa;

c. de partij zelve.

Wij zullen hiervoor het standpunt aanhalen, dat door vooraanstaande „Tribunisten" in deze vraagstukken werd ingenomen.

De benaming „Tribunisten" werd aan een groep in de S.D.A.P. gegeven, welke zich rondom het jaar 1909 om het blad „De Tribune" schaarde en waarvan de voornaamsten waren:

Herman Gorter, W. van Ravesteyn, D. Wijnkoop, Henriëtte Roland-Holst. De rol, die deze groep in de beginjaren van onze partij gespeeld heeft, wordt Hoofdstuk 4 nader toegelicht.

Wij geven deze opvattingen slechts ter verduidelijking; er mag niet de conclusie uit getrokken worden, dat zij uitsluitend van deze personen afkomstig waren en evenmin dat diezelfde opvattingen niet ook tegenwoordig in de hoofden, of in een verborgen plekje in het achterhoofd, van menige partijgenoot rondspoken.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog reeds hief Lenin het vaandel van de strijd voor nationale zelfbeschikking der volkeren omhoog, uitgaande van de door hem en Stalin uitgewerkte stellingname inzake het nationale vraagstuk.

Wijnkoop en andere Tribunisten bestreden deze stellingname met de motivering, dat .de strijd voor nationale zelfbeschikking der volkeren „onverenigbaar is met de proletarische klassenstrijd". De Tribunisten kwamen tot deze foutieve stellingname, omdat zij het wezen en de ontwikkelingsgang van het kapitalisme in zijn hoogste stadium, het imperialisme, niet begrepen. Zij keerden zich tegen de „herziening van het Marxisme" door Troelstra, maar stelden daar

even foutieve opvattingen over het Marxisme tegen over.

De Tribunisten huldigden in feite de opvattingen van de dogmatische, Marxist Kautsky, die later tot het renegatendom verviel en volgens welke de strijd voor het socialisme alleen in alle landen tegelijk mogelijk was. Het socialisme zou daarbij het eerst in de grote industriële landen zegevieren, in het bijzonder in Duitsland.

Lenin en Stalin daarentegen stelden vast, dat in de schoot van het wereld-imperialisme een „kleine groep grote roofstaten" de zwakkere naties overheerste en uitzoog. Dit betreft allereerst de koloniale volkeren, maar (vooral Stalin heeft deze theorie verder uitgewerkt en toegepast) ook de zwakke Europese volkeren.

Daarom zagen Lenin en Stalin de strijd voor nationale zelfstandigheid van de onderdrukte naties als een gewichtig onderdeel en reserve (hulptroep) van de proletarische klassenstrijd in de kapitalistische landen.

Op het ogenblik is het bijzonder duidelijk, dat de historische overwinningen van het socialisme in de Sowjet-Unie, China en de volksdemocratische landen niet mogelijk zouden zijn geweest, indien niet de communisten in die landen de weg van de strijd voor het nationale zelfbeschikkingsrecht tegen het imperialisme hadden betreden.

In onze tijd zou de opvatting van Wijnkoop leiden tot onderwerping aan de overheersing van ons eigen volk door het Amerikaanse imperialisme en tot het verlammen van onze strijd voor de vrede.

Het wanbegrip der Tribunisten ten aanzien van het imperialisme leidde ook tot een andere fout, nl. het onvermogen om de strijd der Nederlandse communisten in wereldverband te zien, in het verband van de „krachtsverhoudingen niet in één land, maar in alle landen." (Stalin).

Deze fout komt op typische wijze tot uitdrukking in een artikel van de vertegenwoordiger van het partijbestuur der C.P.H. bij de Communistische Internationale te Moskou, een zekere J. Jansen dat in het orgaan van deze Internationale (Nr. 16) verscheen. Ten aanzien van de positie van de Nederlandse arbeidersklasse schreef Jansen:

„Minder nog dan de proletariërs van die die midden in de snelle kapitalistische ontwikkeling leefden, waren "de Hollandse arbeiders, onder kleinere, zich slechts langzaam en bijna onmerkbaar veranderende verhoudingen leefden, in staat de wereldontwikkeling te begrijpen."

De schrijver beriep zich verder op de „achterlijkheid van de Hollandse verhoudingen ten aanzien van de grote landen" om hieruit het gebrek aan massa-invloed der toenmalige communistische partij te verklaren.

De hier aangehaalde mening leidt tot het verlies van de perspectieven van onze strijd in Nederland en tot pessimisme.

In onmiddellijk verband hiermede staat het sectarisme, de afgeslotenheid van de massa, als tweede belangrijkste kenmerk van het „linkse communisme". Ter verduidelijking van het sectarisme in zijn meest krasse vorm, citeren wij hier nog een gedeelte van genoemd artikel van J. Jansen, waarin hij over de Nederlandse arbeidersklasse tijdens de Eerste Wereldoorlog spreekt:

„Doordat Holland buiten de oorlog bleef, is zijn proletariaat, tegenover andere proletariërs, aan ervaringen en belevenissen armer gebleven, zodat zijn geestelijke achterstand tegenover deze proletariërs belangrijk groter is geworden dan zij voor de oorlog reeds was.

Het gevoel van zijn afhankelijkheid van de kapitalisten bereikte zijn hoogtepunt; zijn zelfbewustzijn en klassebewustzijn zijn geringer dan ooit. Daarbij komt nog, dat het niet met de wapens gevochten heeft. Zijn lafheid, zijn gebrek aan persoonlijke moed, zijn onwil om het leven voor de eigen klasse op het spel te zetten, zijn hiervan het gevolg. Men moet er zich rekenschap van geven, dat ten aanzien van een zo stompzinig geworden proletariaat, ook de beste communistische propaganda en tactiek, ook de gloeiendste wil van de revolutionaire, tot strijd bereide voorhoede, dood moeten lopen."

Uit deze aanhaling spreekt de geest van minachting voor de massa, die niet alleen de leiders van de C.P.H. in 1921 bezielde, maar die men ook in onze tijd vaak genoeg, al of niet openlijk uitgesproken, in onze rijen kan vernemen.

Deze is de diepere oorzaak van het sectarisme, welke niet alleen de C.P.H. tijdens de eerste wereldoorlog tot onvruchtbaarheid doemde, maar ook heden, waar het voorkomt, tot dezelfde schade leidt.

Het sectarisme, als gevolg van het „linkse communisme" vertoont zich in het bijzonder ten aanzien van de houding tegenover de sociaal-democratische massa's en tegenover de vakbeweging.

Het „linkse communisme" maakt geen onderscheid tussen de rechts-sociaal-democratische leiders en de door hen misleide volksmassa uit de arbeidersklasse middenklassen. Het beschouwt hen allen als „een reactionnaire massa".

Deze fout voort uit het wanbegrip van de ontwikkeling van het imperialisme, dat ten behoeve van de winsten van de „grote rovers" de overheerste naties steeds scherper moet uitbuiten, in haar oorlogsavonturen moet verstrikken en daardoor de vroeger bevoorrechte laag van arbeiders en middenklassen in die landen steeds meer tegenover zich vindt.

Het ontkennen van het onderscheid tussen de rechts-sociaal-democratische en reformistische vakverenigingsleiders en de door hen misleide massa, ontnemt de communisten het perspectief van de eenheid van de arbeidersklasse en van het gemeenschappelijke front met de middenklassen.

Eén der ernstigste fouten van het „linkse communisme" is de ontkenning van de noodzakelijkheid van de vakbeweging als massa-organisatie van de arbeiders, naast de partij. Deze opvatting werd het scherpst door Herman Gorter naar voren gebracht in zijn strijd tegen Lenin, niet alleen over het nut van het werken van communisten in door reactionairen geleide vakorganisaties, maar ook inzake het nut van de vakbeweging als zodanig. Gorter beschouwde elke vakorganisatie als reformistisch, omdat zij tot taak heeft de dagelijkse noden van de arbeiders te behartigen. Deze opvatting leeft ook thans nog zeer sterk voort, getuige het groot aantal communisten, dat zich van de vakbeweging afzijdig houdt en dat niet alleen van de door reactionairen geleide vakorganisaties, maar ook van de progressieve vakorganisaties.

Het „linkse communisme" neemt ook een negatieve houding aan ten aanzien van de klassen der arme en weinig-kapitaalkrachtige boeren en middenstanders. Het weigert om zich om de belangen van deze, door het grootkapitaal uitgebuite klassen te bekommeren en legt het Marxisme zò uit, dat deze klassen tóch gedoemd zijn te verdwijnen en geen taak in de strijd voor, en de opbouw van het socialisme te vervullen hebben.

De ervaringen in de Sowjet-Unie en in het bijzonder in de volksdemocratische landen, bewijzen echter, dat de arbeidersklasse de middenklassen op het platteland en in de steden onvoorwaardelijk tot haar bondgenoten moet maken; dat zij met hen tot een overeenkomst moet komen en dat deze klassen een belangrijke rol te vervullen hebben bij de omverwer-

ping van de macht van het groot-kapitaal en bij de opbouw van de socialistische maatschappij. Tenslotte blijft ons over de opvatting van het „linkse communisme" over de partij te belichten.

Het „linkse communisme" houdt in feite vast aan dezelfde partij-opvattingen als de rechtse sociaaldemocratie. Individualisme, fractievorming en fractie-strijd, het streven naar een „reine en zuivere" „Gideons-bende", zijn er de kenmerken van. Als afschrikwekkend voorbeeld moge de periode in de geschiedenis van onze partij dienen, toen het „linkse communisme" daarin overheersend was. Elke eenheid van wil en daad ontbrak toen, fractie-strijd teisterde onophoudelijk het partijleven en gaf allerlei misdadige agenten van de imperialistische geheime diensten de kans hun werk in de partij te verrichten.

Samenvattend kan men met Lenin vaststellen, dat het „linkse communisme" op alle gewichtige punten afwijkt (afweek) van de voorwaarden en behoeften van de consequente proletarische klassenstrijd." (Kinderziekte, blz. 12).

De geschiedenis van onze partij toont aan, dat de heerschappij van het „linkse communisme" de partij jarenlang tot isolement van de massa doemde en tot het bestaan van een onvruchtbare secte veroordeelde. Hiervan getuigde het feit, dat bijvoorbeeld de S.D.P. (door Wijnkoop en Van Ravesteyn gestichte Sociaal-Democratische Partij, welke zich later bij de Communistische Internationale aansloot) aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog 500 leden telde en op hetzelfde aantal was blijven staan aan het einde van de oorlog. Het „linkse communisme" was er de voornaamste oorzaak van, dat de partij, ook nadat zij bij de Communistische Internationale was aangesloten, er eerst in 1930 in slaagde de eerste stappen op de ontwikkelingsweg naar een strijdvaardige, Marxistisch-Leninistische partij te zetten.

Het is daarom onjuist om het „linkse communisme" als een soort voorloper van het Marxisme-Leninisme te beschouwen. Slechts in de strijd tegen de rechtse sociaal-democratie, zowel als tegen het „linkse communisme", kon en kan de partij zich voorwaarts ontwikkelen. Het „linkse communisme" is in het geheel niet links en is ook geen communisme. Evenals de rechtse sociaal-democratie leidt het zijn verstokte aanhangers tot verraad aan de zaak van het socialisme. Niet alleen de rechtse sociaal-democratie heeft haar Vorrinks voortgebracht, maar ook het „linkse communisme" leidde velen naar het kamp van de reactie. Daarbij denken wij aan één der oprichters van de S.D.P., W. van Ravesteyn, thans medewerker aan „Elsevier"; J. de Kadt, thans oorlogsstoker in dienst van Amerika; G. Roorda, thans leider van de Tito-groep (Socialistische Unie), H. Roland-Holst, D. Schilp, G. van het Reve, redacteurs van de trotskistische „Vlam" e.a.

Ook de ervaringen met het „linkse communisme" in onze partij moeten een aansporing zijn tot het verdiepen van de kennis van het Marxisme-Leninisme en tot onverzoenlijke strijd tegen alle afwijkingen ervan.

VRAGEN

1. Waarom kan een partij, die op sociaal-democratische opvattingen is opgebouwd, de overwinning niet behalen?
2. Toon aan, dat de S.D.A.P. nooit een socialistische partij is geweest.
3. Waarin bestaat de verdere ontaarding van de sociaal-democratie (P.v.d.A.) in de tegenwoordige tijd?
4. Wat is het „linkse communisme” en wat zijn de politieke kenmerken hiervan?
5. Waaruit bestaat het „linkse communisme” in de geschiedenis van de Nederlandse arbeidersbeweging?
6. Wat was het gevolg van het „linkse communisme” voor de ontwikkeling van de Nederlandse arbeidersbeweging?

HOOFDSTUK 11

**DE NIEUWE PARTIJ
VAN DE ARBEIDERSKLASSE**

Ons streven is om de C.P.N. tot een partij te maken, die de arbeidersklasse naar de overwinning voert en de leidster wordt van het gehele werkende volk van de natie. Daartoe moeten wij van de bolsjewiki van de Sowjet-Unie leren, want zij hebben dit doel reeds verwezenlijkt. De geschiedenis van hun partij is voor ons de voornaamste leerschool. Lenin en Stalin hebben in hun klassieke werken grondig uiteengezet wat de partij moet zijn en hoe zij strijden moet.

In zijn werken (Grondslagen van het Leninisme) noemt Stalin de kenmerken van de nieuwe partij, die in tegenstelling staat tot de oude sociaal-democratische en anarchistische arbeidersorganisatie. Wij geven ze hier verkort weer.

1. De partij moet in de eerste plaats de voorhoede van de arbeidersklasse zijn. Dat wil zeggen, dat zij de beste en vooruitstrevendste elementen van de arbeidersklasse, hun ervaring, hun revolutionaire gezindheid, hun onbegrensde toewijding aan de zaak van het proletariaat, in zich moet verenigen. echter de massa van het proletariaat vooraan te kunnen gaan, moet de partij zijn toegerust met een revolutionaire theorie, met de kennis van de wetten van de beweging en met de kennis van de wetten van de revolutie. Maar de partij moet niet enkel een voorhoede zijn, zij moet terzelfdertijd een deel van de klasse zijn, door alle wortels van haar bestaan ten nauw-

ste met die massa van de arbeidersklasse verbonden.

Zij moet verbonden zijn met alle organisaties van de massa, maar ook met de niet-georganiseerden.

Zij moet verbonden zijn met de proletarische massa's, maar ook met de niet-proletarische, met de intellectuelen, de boeren, de middenstand en andere lagen van het werkende volk. En zij moet die verbindingen onophoudelijk versterken en uit breiden.

2. De partij moet niet alleen de voorhoede, zij moet ook de georganiseerde strijdafdeling van de klasse zijn. Zij moet in de miljoenen-massa van de ongeorganiseerde, partijloze arbeiders de geest van discipline en planmatigheid, organisatievermogen en uithoudingsvermogen in de strijd brengen.

Daartoe moet zij zelf de belichaming zijn van discipline, georganiseerdheid, planmatig werken en uithoudingsvermogen in de strijd.

De partij bestaat uit vele onderdelen: bedrijfsgroepen, buurtafdelingen, districten, enz. Maar tezamen moet zij één geheel vormen. De partij is geen federatie van plaatselijke onderdelen, doch „de som" (Lenin) van alle onderdelen, een georganiseerd geheel met een centrale leiding.

Voor het lidmaatschap van de partij is niet alleen vereiste, dat men het met de partijpolitiek en program eens is, doch ook, dat men in een der afdelingen der partij georganiseerd is.

De arbeidersklasse bezit een gehele reeks organisaties voor de behartiging van haar belangen: vakverenigingen, partijloze verenigingen van vrouwen, jeugdigen, culturele organisaties, enz. De partij moet de hoogste vorm van organisatie van de arbeidersklasse zijn, die de leidende kern vormt van al haar organisaties en die in staat is het eensgezinde optreden ervan op bepaalde alge-

mene doeleinden te concentreren, die het gehele werkende volk gemeen heeft.

4. De partij moet niet alleen de rol van voorhoede vervullen en leider van de arbeidersklasse zijn, zij zelf is een werktuig en wapen in handen van de arbeidersklasse voor het voeren van haar strijd ter verovering van de macht en opbouw van het socialisme.

Laat ons op deze vier punten wat dieper ingaan.

De partij is de voorhoede van de arbeidersklasse. Dat betekent, dat haar voornaamste steunpunten, de pijlers, waarop zij rust, de bedrijfsafdelingen zijn, die uit de meest strijdbare arbeiders uit de bedrijven zijn samengesteld.

Doch dat betekent allerminst, dat alleen bedrijfsarbeiders leden van de partij kunnen zijn.

Naarmate de partij zich met meer kracht en succes aan het hoofd van de arbeidersklasse en de gehele natie weet te plaatsen, zullen de beste, eerlijkste en verstandigste elementen uit de overige werkende groepen de zijde van de partij kiezen of tot haar toetreden.

De partij neemt alle werkers als lid op, zowel arbeiders als intellectuelen, kunstenaars, middenstanders, boeren, huisvrouwen, enz.

Doordat zulke personen lid van de partij van de arbeidersklasse worden, geven zij de wens te kennen zich bij deze klasse aan te sluiten, er zich mee te vereenzelvigen en worden zij één met het proletariaat. De partij mag in haar rijen geen onderscheid maken tussen arbeiders en niet-arbeiders. Zij moet in al haar leden kleinburgerlijke gewoonten, individualistisch optreden en gebrek aan discipline bestrijden en alle leden van de noodzakelijke strenge discipline en georganiseerdheid doordringen. De partij bezit in de Marxistisch-Leninistische theorie, de leer van Lenin en Stalin, het kompas, dat haar in staat stelt zich

te oriënteren en de massa de weg naar de overwinning te wijzen.

Maar in onze partij is de theorie geen luxe-artikel, waar zich alleen de geleerden voor interesseren. De theorie is de ziel van het gehele partijwerk, zowel van het grote als van het kleine. Wie alléén praktisch werk doet, zonder theoretische kennis, werkt als een blinde, zonder blijvend resultaat.

In de nieuwe partij van de arbeidersklasse moeten alle leden over theoretische kennis beschikken. Daartoe is de stelselmatige theoretische en politieke opvoeding van de leden één der voornaamste taken der partij.

De partij moet zich met de breedst mogelijke massa der bevolking, zowel proletarische als niet-proletarische, verbinden.

Welke zijn die verbindingen?

Ten eerste de vakverenigingen. Deze verbinding is in ons land de gewichtigste verbinding met de arbeidersklasse.

Zij is echter alleen mogelijk, indien de arbeidersleden van de partij actief in de vakverenigingen werken en wel in alle vakverenigingen, zowel de E.V.C. als het N.V.V. en de confessionele organisaties.

Het N.V.V. en de confessionele organisaties staan onder reactionnaire leiding, welke te allen tijde poogt communisten uit de rijen van die organisaties te weren, d.w.z. de daarin zich bevindende arbeiders onder haar juk te houden. Maar juist daarom moeten de communistische arbeiders in deze organisaties werken, er pogen stand te houden, de strijd tegen de zaakwaarnemers van het kapitaal en de reactie moedig opnemen en taai volhouden.

De partij kan de eenheid van de arbeidersklasse niet tot stand brengen zonder het werk van haar leden in alle vakverenigingen, in het bijzonder in die, welke onder reactionnaire leiding staan.

Daarnaast moet de partij, door middel van de vak-

verenigingsleden, ook de verbinding met de ongeorganiseerde massa tot stand brengen. De vormen, die de praktijk heeft voortgebracht op dit gebied, zijn de comité's van actie, de algemene stakingscomité's, de eenheidslijsten bij kernverkiezingen.

De partij bouwt haar verbindingen met de middenklassen, middenstanders, tuiders, boeren e.a. op door middel van haar leden, die in de beroepsorganisaties dier groeperingen werken, alsook door middel van comité's, die de verbinding met de ongeorganiseerden leggen.

Doch dit alles is niet voldoende.

Naast al deze verbindingen met de massa zijn zeer brede, alle bevolkingsgroepen op partijloze grondslag omvattende bewegingen noodzakelijk voor onmiddellijke doeleinden van het gehele volk, zoals de verdediging van de vrede, de democratie en de nationale zelfstandigheid.

Bij de verbinding met de niet-proletarische massa's spelen de intellectuelen een grote rol, daar zij op deze massa's grote invloed kunnen uitoefenen. Het werk in intellectuele kringen, op de universiteiten en middelbare scholen, in kringen der kunstenaars, is dan ook van zeer groot gewicht.

Vaste verbindingen van de partij met de massa worden gevormd door haar pers, haar fracties in de parlementaire instellingen en haar geregelde propaganda in woord en geschrift.

De partij is de georganiseerde strijdafdeling van de arbeidersklasse.

Dit betekent vóór alles, dat in haar rijen een strenge discipline moet heersen, die voor allen gelijk is, zowel voor de leiders als voor de leden.

De discipline is gericht op het verzekeren van planmatig en georganiseerd werk van de gehele partij als één geheel. Zij is verder gericht tegen de schadelijke invloeden, die van de omringende vijandelijke klassen in de partij binnendringen.

Lenin motiveerde de noodzaak der partijdiscipline voornamelijk door te wijzen op het bestaan van grote massa's middenstanders, boeren, kleine producenten, die het proletariaat omgeven met een kleinburgerlijke sfeer, met „kleinburgerlijke karakterloosheid, versplintering, individualisme, overgang van geestdrift naar moedeloosheid." (Zie: Een Kinderziekte, blz. 23).

Alleen door een straffe politieke discipline en organisatorische centralisatie kan de partij van het proletariaat hieraan weerstand bieden.

De partij is de hoogste vorm van klasse-organisatie Zij vormt de leidende kern in alle andere organisaties van de massa, als vakverenigingen, cultuur-organisaties, -enz. Dit betekent echter niet, dat de partij moet pogen op formele wijze deze organisaties aan zich ondergeschikt te maken en hen onder voogdij moet pogen te stellen.

Integendeel. De partij moet de zelfstandigheid van alle organisaties van de massa eerbiedigen, de leden daarvan hebben het recht zelf over hun organisaties te beschikken.

Maar dit wil niet zeggen, dat de communisten, die lid van zulke organisaties zijn, ophouden communist te zijn. Het zou onzinnig zijn, wanneer bijvoorbeeld een communist in de partij opkomt voor de vrede, maar in zijn vakorganisatie of andere massa-organisatie dit zou nalaten, omdat deze „zich niet met politiek bemoeien" zou.

De communisten moeten de zelfstandige besluitvorming in alle organisaties van de massa streng eerbiedigen, maar tegelijkertijd de leden pogen te overtuigen, zodat zij besluiten nemen, die in hun en in het algemeen belang van de strijd der werkende massa's zijn.

Alleen zó kan de partij, als hoogste vorm van klasse-organisatie, haar verenigende, coördinerende en leidende taak in de strijd vervullen.

De partij is niet alleen voorhoede, maar gereedschap en wapen der arbeiders-klasse.

De partij is geen doel op zichzelf.

De arbeidersklasse staat, met de steun van de breedste lagen der bevolking, voor de taak om de leiding van het land in handen te nemen.

Hierbij staat de partij in haar dienst, als organisator, als strijdwapen, als „generale staf” (Stalin). Dat is het hoogste doel van de partij.

De partij legt zichzelf zware verplichtingen op, een straffe discipline, onverzoenlijkheid in de strijd tegen afwijkingen, onbegrensde offers aan goed en bloed en onvermoeibare activiteit en dit niet terwille van de partij zelf, maar terwille van de zaak van de arbeidersklasse, die zij dient.

De partij voedt zichzelf op tot een „stalen cohorte”, omdat de vijand van het volk onverbiddelijk is en zonder zulk een stalen organisatie niet overwonnen kan worden.

Zonder een in de geest van Lenin en Stalin gesmede en opgevoede partij, is de opbouw van het socialisme en het communisme niet mogelijk.

Dat wil echter niet zeggen, dat de partij altijd zal moeten bestaan. Tijdens de overgang van het socialisme naar het communisme zal de partij steeds grotere aantallen van de bewuste werkers omvatten. In de voltooide communistische samenleving zal, naar de verklaring van Stalin, de partij haar taak hebben volbracht en niet meer nodig zijn.

VRAGEN

1. Wat zijn de kenmerken van de nieuwe partij van de arbeidersklasse?
2. Hoe komt de verbinding van de partij als voorhoede met de massa tot stand?
3. Op welke wijze verwerkelijkt de partij als hoogste klasse-organisatie de leiding over de andere klasse- en massa-organisaties?

HOOFDSTUK 111

ENKELE VRAAGSTUKKEN VAN HET PARTIJLEVEN

Hoe komt de wil van de partij tot stand?

Het imperialisme is een wereldstelsel. De strijd tot het overwinnen van dit imperialisme en voor de vestiging van het socialisme is dus een internationale taak. De communisten, voeren deze strijd met hun partij in elk land afzonderlijk als een deel van die internationale strijd.

De grondslag hiervan is het Marxisme-Leninisme. Maar Marx, Engels, Lenin en Stalin hebben de arbeidersklasse steeds ingeprent, dat de theorie geen dogma is, doch een leidraad tot het handelen.

Stalin heeft dit het krachtigst uitgedrukt in de woorden: „Het Marxisme is de vijand van alle dogmatiek.” (Stalin: Over de taalwetenschap).

Lenin heeft ten stelligste de mening van de zogenaamde „linkse” communisten bestreden, dat de verwezenlijking van de Marxistische politiek slechts in één vorm en langs één weg mogelijk zou zijn. Hij verdedigde integendeel de stelling, dat „alle mogelijke vormen” noodzakelijk kunnen zijn, niet alleen nieuwe vormen, maar ook oude vormen, welke omgewerkt, van nieuwe inhoud voorzien en in dienst van de communistische politiek gesteld kunnen worden, (Kinderziekte, blz. 75). Lenin verklaarde, dat de verwezenlijking van de communistische politiek niet onvoorwaardelijk langs één weg, langs de directe, lijnrechte weg behoefde te gaan, maar dat ook een zig-

zag-weg onvermijdelijk kon zijn. Wanneer wij zeggen, dat het overwinnen van het wereldimperialisme en het vestigen van het socialisme een internationale taak is, dan betekent dit niet, dat zij in alle landen op dezelfde wijze ten uitvoer kan worden gelegd. Lenin schreef: „Terwijl in ieder land de arbeidersbeweging overal een in wezen gelijksoortige voorbereidende school voor de overwinning op de bourgeoisie doorloopt, voltrekt zich deze ontwikkeling in ieder land op zijn eigen wijze.” (Kinderziekte, blz. 65, Pegasus 1946).

Hij voegde eraan toe:

„Het gaat erom.... de algemene en fundamentele beginselen van het communisme te kunnen toepassen op die eigenaardige verhoudingen tussen de klassen, op die eigenaardigheid in de objectieve ontwikkeling naar het communisme, die aan elk land afzonderlijk eigen is en die men moet weten te bestuderen, op te sporen, te gissen.” (Kinderziekte, blz. 63, Pegasus 1946).

Hierbij moet de partij zich op de hoogte houden van de ondervinding van de communistische partijen landen en steeds op zoek zijn naar het „laatste nieuws” op het gebied van tactiek en strijdvormen, die in andere landen succes hadden.

Het vaststellen van de wil, d.w.z. van de politiek en tactiek van de partij, onderscheidt zich bij de communisten dus grondig van de gebruiken in de rechtse sociaal-democratie, welke zich op de wensen van de grootkapitalistische trusts oriënteert en in haar rijen de discussie onderdrukt.

Zij onderscheidt zich even grondig van de gebruiken in de „links-revolutionaire” kleinburgerlijke

secten, die zich vastbijten op onveranderlijke dogma's en teksten en op het in het algemeen verkondigen van steeds dezelfde leuzen.

De communistische partij denkt met haar eigen hersens.

„De betekenis van de partij-organisatie en de partij-leiders," schreef Lenin,

„is o.a. juist hierin gelegen, dat men door langdurig, onvermoeid, veelsoortig en alzijdig werk van alle denkende vertegenwoordigers van de gegeven klasse de noodzakelijke kennis, de noodzakelijke ervaring, het naast kennis en ervaring noodzakelijke politieke instinct, verwerft, om voor ingewikkelde politieke vraagstukken een snelle en juiste oplossing te vinden."

(Kinderziekte, blz. 45, Pegasus 1946).

De bepaling van de wil, d.w.z. de politiek en tactiek van de partij, vereist dus een scherp en grondig denken, niet alleen van de leiders, maar van de gehele partij.

Dit denken gebeurt volgens de methode van de critiek en de zelfcritiek. Daarin betreft de partij ook die „denkende vertegenwoordigers" van de vooruitstrevende klasse, die nog niet in haar rijen zijn georganiseerd, en zoveel mogelijk de gehele massa. Daarom moeten de critiek en de zelfcritiek, de discussie over de politiek en alle belangrijke handelingen van de partij, noodzakelijkerwijze in het openbaar geschieden.

Het feit, dat de reactie gif hieruit kan zuigen, weegt niet op tegen het voordeel, dat de partij zich hiermede een zo juist mogelijk oordeel vormen kan over haar taak en werk.

Natuurlijk kan de partij niet eindeloos blijven discussiëren. Het partijbestuur verklaart daarom op geregelde tijden een partijdiscussie voor geopend en kan haar ook weer afsluiten.

De partij en haar leiding onderwerpen dus hun politiek en handelingen aan een kritisch en openbaar onderzoek.

In de afdelings-vergaderingen onderwerpen zij het werk van de leiding en het werk van elke partijgenoot aan de kritiek van de leden. Het doel hiervan is om de tekortkomingen en fouten op te sporen en te verbeteren.

Tegelijkertijd is het doel hiervan om voor de arbeidersklasse en de werkende massa verantwoording af te leggen. De partij is immers een „wapen en werktuig" in dienst van deze massa en de partij verwerft zich het vertrouwen van de massa óók door het afleggen van rekening en verantwoording aan haar.

Zo komt de wil, d.w.z. de politiek van de partij, tot stand.

Hoe komt de eenheid van wil van de partij tot stand?

De grondslag van de Marxistisch-Leninistische partij is de eenheid van wil en de eenheid tussen wil en daad.

De eenheid van wil heeft tot voorwaarde de gemeenschappelijke aanvaarding door de gehele partij van de theorie en de praktijk van Marx, Engels, Lenin en Stalin, als algemene leidraad.

De juiste toepassing van die leidraad wordt verkregen in de strijd tegen de aan het Marxisme-Leninisme vijandelijke stromingen, d.w.z. tegen het rechtse en „linkse" opportunisme, ofwel de rechtse sociaaldemocratie en het „linkse" communisme.

De bronnen van deze vijandelijke stromingen vormen de kleine burgerij en kleinburgerlijke intellec-

tuelen en de verburgerlijkte elementen in de arbeidersklasse.

De partij en het proletariaat leven te midden van deze bevolkingsgroepen en ondergaan hun invloed.

De partij neemt voortdurend personen in haar rijen op, die uit deze bevolkingslagen afkomstig zijn en de geestesgesteldheid daarvan met zich meebrengen.

Omgekeerd komt het voor, dat leden van de partij, soms ook in leidende functies, hun proletarische karakter en overtuiging verliezen; tot kleinburgers ontaarden en tot dragers worden van aan het communisme vijandelijke stromingen.

Daarom is in de rijen van de partij een nooit aflatende, scherpe ideologische strijd tegen beide voornaamste vijandelijke stromingen, de rechtse en de „linkse”, onontbeerlijk.

Doch ideologische strijd is niet voldoende. Zij moet gepaard gaan aan de kritiek en zelfkritiek van feitelijk begane fouten en handelingen, die in deze vijandelijke stromingen hun oorsprong vinden.

En niet alleen kritiek en zelfkritiek op fouten en handelingen, maar ook op de personen, die ze hebben begaan.

Zo komt de eenheid van wil van de partij tot stand.

Hoe komt de eenheid tussen wil en daad van de partij tot stand?

De ideologische strijd tegen het rechtse en „linkse” opportunisme, d.w.z. rechts-sociaal-democratische en „linkse” kleinburgerlijk-revolutionaire stromingen en de daaruit ontstane fouten, heeft allereerst tot doel de gehele partij politiek op te voeden, te leren goed van kwaad te onderscheiden en terzelfdertijd de begane fouten te herstellen.

Maar als degenen, die zulke fouten begaan hebben, hiermee doorgaan, ze telkens weer herhalen en ze

niet willen of kunnen verbeteren, moeten ze uit de partij worden verwijderd.

Dit is een absolute voorwaarde voor het verzekeren van de eenheid van wil en de eenheid tussen wil en daad van de partij. Het is een absolute voorwaarde voor de groei en versterking van de partij.

„De partij wordt versterkt door haar van opportunistische elementen te zuiveren/” schreef Stalin. (Grondslagen van het Leninisme, blz. 107).

Een levende en groeiende partij heeft een stofwisseling als alle levende organismen. Zij neemt nieuwe krachten op, die het lichaam versterken, terwijl andere krachten en bestanddelen vergaan en afsterven. Als die niet uitgedreven worden, vergiftigen zij het gehele organisme en wordt dit ziek.

Het optreden van opportunistische elementen wordt tot een bijzonder gevaar, wanneer dit groepsgewijs, als fractie, geschiedt.

Dit is bij opportunisten bijna altijd het geval. Het wezen van de burgerlijke, rechts-sociaal-democratische en „links"-revolutionaire opvattingen bestaat immers in de zogenaamde „vrijheid van mening" in de partij, dat wil zeggen, vrijheid voor de opportunistische meningen, dat wil zeggen, vrijheid voor de opportunisten om de eenheid van wil en de eenheid tussen wil en daad van de partij te verbreken.

Als gevolg hiervan achten de opportunisten zich gerechtigd als groep of fractie op te treden.. Zulke fractievorming bevordert niet de vrijheid van meningsuiting in de partij, maar verhindert integendeel, dat de mening van de partij, in volle vrijheid en langs organisatorische weg tot stand komt.

Het is duidelijk, dat, .wanneer een groep leden met een vooraf bepaalde mening optreedt, het niet mogelijk is, dat alle partijleden in de vergaderingen vrij

hun mening bepalen of uiten. Het is duidelijk, dat het bestaan van een fractie de eenheid van daad ondermijnt, d.w.z. de discipline. Want leden van een fractie hebben zich onderling tot gemeenschappelijk optreden verbonden, scheppen daardoor een eigen fractie-discipline, welke de algemene partij-discipline doorbreekt en onmogelijk maakt.

Het allergevaarlijkst zijn fracties, wanneer zij in het geheim werken. Dit is in onze partij bijna altijd het geval, omdat fractievorming door de statuten verboden is en opportunistische elementen, willen zij hun werk kunnen verrichten, dit in het geheim zullen doen.

Het vormen van geheime fracties op een of andere wijze, als klieken, kransjes, vriendenkringen en dergelijke, welke in feite als fractie optreden, betekent bedrog aan de partij, omdat de fractiegenoten zich in het openbaar voor haar beginselen en statuten verklaren, doch deze in het geheim ondermijnen.

Geheime fracties geven de vijanden van de arbeidersklasse, provocateurs, spionnen, politieagenten, e.d. de beste kansen om in de partij hun te bedriegen.

Fractievorming op onverschillig welke wijze, die in de praktijk neerkomt op het buiten het normale partijverband bespreken en critiseren van de partijpolitiek met een aantal partijgenoten, op het maken van bindende afspraken met dezen, is onverenigbaar met de leer van de partij van Lenin en Stalin. Dergelijke methoden zouden, indien zij geduld werden, de partij naar de ontbinding en de arbeidersklasse naar de nederlaag leiden.

De partij verweert zich hiertegen door het aankweken en steeds sterker maken van de partijgeest, van de geest van onverzoenlijkheid en strijdvaardigheid tegenover alle afwijkingen van de theorie en de praktijk van het Marxisme-Leninisme, welke de onvoorwaardelijke handhaving van een ijzeren partij-

Discipline en de genadeloze uitroeiing van elk fractiewezen inhoudt.

De partijgeest staat in tegenstelling tot de geest van verzoenlijkheid, de geest van liberalisme. Het rechtse en „linkse” opportunisme uit zich niet alleen in de openlijke of bedekte verdediging of toepassing van rechts-sociaal-democratisch of „ links”-communistische (kleinburgerlijk-revolutionaire) opvattingen, doch ook in het dulden daarvan, in het liberalisme.

Lenin en Stalin zijn steeds met felheid tegen dit liberalisme te velde getrokken en in hun voetspoor alle communistische leiders. De leider van de Chinese Communistische Partij, Mao Tse Toeng, gaf er een treffende omschrijving van, waarin hij o.a. de volgende kenmerken van het liberalisme noemde:

„Geen argumenten aanvoeren over principiële kwesties of zaken, die duidelijk in het oog springende verkeerde daden betreffen van kennissen, familieleden, schoolmakers, goede vrienden, geliefden, oude collega's en vroegere ondergeschikten: de dingen op hun beloop laten en alles doen voor een rustig en aangenaam leven; misschien terloops enige ideeën opperen, maar zonder de bedoeling om de problemen grondig op te lossen en op die manier een vreedzame atmosfeer handhaven, met resultaten, die schadelijk zijn voor organisaties, zowel als personen.

Mensen achter hun rug critiseren, zonder enig gevoel van verantwoordelijkheid en niet daadwerkelijk voorstellen doen aan de partijbesturen; geen aanmerkingen op anderen maken in hun bijzijn, maar dit zonder terughouding doen in hun afwezigheid; zijn mond houden op vergaderingen, maar daarna hevig mopperen.

Die dingen van zich afschuiven, waarvoor men geen belangstelling heeft en raadzaam achten niet

teveel te praten over dat, wat duidelijk verkeerd is; trachten omzichtig te werk te gaan, om te vermijden dat men iemand kwetst.

Opdrachten niet uitvoeren, zijn eigen mening het belangrijkste vinden en zich niet storen aan organisatorische discipline.

Met anderen discussiëren over hun onjuiste ideeën, niet om de solidariteit (saamhorigheid) te bevorderen, vooruit te komen en de dingen beter te doen, maar om persoonlijke beschuldigingen te lanceren, persoonlijke grieven en ergernis te luchten en kwaad met kwaad te vergelden.

Werk lukraak ondernemen, zonder een vooraf gemaakt plan of een bepaald doel; de dingen plichtmatig doen op onachtzame wijze, zoals de monnik de kerkebel luidt.

Denken, dat men de revolutie op verdienstelijke wijze heeft gediend en met zichzelf pronken als een eerbiedwaardig revolutionair; kleine taken verachten en toch niet in staat te zijn iets belangrijks te volbrengen; achteloos te zijn bij het werk en nalatig bij de studie.

Zijn eigen fouten kennen, maar ze niet willen verbeteren."

Hoe moeten alle leden actief worden gemaakt?

In onze partij komt het veelvuldig voor, dat een aantal actieve leden al het werk moet doen, terwijl vele leden passief blijven. Waar komt dit uit voort en hoe kan men de activiteit van steeds grotere aantallen partijleden opvoeren?

De geschiedenis kent de zogenaamde utopische socialisten. Dit waren edele geesten, die naar een communistische maatschappij streefden door middel van de vorming van communistische „gemeenschappen". Deze gemeenschappen konden echter alleen bestaan,

wanneer daarvoor de geschikte, ideale mensen gevonden konden worden. Al dergelijke utopische pogingen waren echter van tevoren tot mislukking gedoemd, omdat in de kapitalistische maatschappij zulke ideale mensen niet te vinden waren.

Marx, Engels, Lenin en Stalin waren de eerste maatschappijhervormers, die de weg wezen om het socialisme en later het communisme, te verwezenlijken met de mensen, die het kapitalisme heeft voortgebracht. Aan deze mensen kleven alle fouten, die door het kapitalisme gekweekt worden, onder andere ook de politieke onverschilligheid en traagheid. Vooral de arbeidersklasse, als eeuwenlang onderdrukte en onwetend gehouden klasse, lijdt hieraan. Het Marxisme-Leninisme leert echter hoe deze arbeiders en ook andere krachten, zich in de strijd voor hun bevrijding veranderen. In de stakingen en andere acties voor het levensbestaan ontwikkelen zich het klassebewustzijn en de solidariteit, de offervaardigheid en onzelfzuchtigheid van de arbeidersklasse. Vooral onder de verhoudingen van de gewelddadige botsingen met het fascisme en de reactie, onder de hardste beproevingen, groeit uit de mens van het kapitalisme de gemeenschapsmens, die de nieuwe maatschappij verwezenlijken en tot bloei brengen kan.

Sommigen willen de partij opbouwen op de wijze van de utopische socialistten, uit ideale partijgenoten. De passieve of nog niet volkomen bewuste leden willen zij er maar liefst uit verwijderen. Het gevolg hiervan zou echter een even grote mislukking zijn als de gemeenschappen van de utopische socialistten. De partij moet worden opgebouwd, uitgebreid en versterkt met de arbeiders en andere werkers, die het kapitalisme nu eenmaal oplevert. Daarom stelt de partij aan nieuwe leden geen andere eisen dan dat zij het eens zijn met het partijprogram en de partijpolitiek, dat zij zich in een van de afdelingen

van de partij organiseren en regelmatig contributie betalen.

In de partij en in het partijwerk moeten dan de leden tot bewuste en actieve strijders worden opgevoed. De taak van de reeds actieve leden is niet om de passieve leden eruit te gooien, maar om hen mee te slepen in het werk en in de actie, om hen op te voeden door kameraadschappelijke discussie en politieke voorlichting. Van het grootste belang is hierbij het goede voorbeeld van de actieve leden; goed voorgaan doet goed volgen! Hoe groter inspanning zich de activisten getroosten, hoe meer kans om de passieven te bezielen en mee te slepen.

Reeds thans is het mogelijk bij grote gebeurtenissen de meeste leden van de partij actief te maken. Dit is het geval tijdens grote stakingen, bij massacolportage, grote demonstraties en tijdens verkiezingscampagnes.

Ook al is die activiteit van tijdelijke aard, is dit toch de weg om geleidelijk alle leden van de partij in het werk te betrekken. Door royementen van passieve leden of bedreiging daarmee, kan dit nooit bereikt worden. Dergelijke opvattingen zijn een gevaar voor de partij en moeten beslist van de hand gewezen worden.

Ploeg-geest en de macht van het kleine.

Tot de grondslagen van het partijleven behoort ook de geest van collectiviteit tussen de leden van de partij en in het bijzonder tussen de leden van de besturen en uitvoerende organen van de partij als parlementaire fracties, werkorganen e.d.

Dit is wat men met een aan de sport ontleende uitdrukking „ploeggeest" zou kunnen noemen. Evenmin als bij de beoefening van voetbal of andere tai<ken van sport, kan men ook bij het partijwerk goede resultaten behalen, wanneer men individueel han-

delt, zonder op de belangen van de ploeg te letten, wanneer men erop uit is zijn eigen persoon op de voorgrond te stellen, zonder de andere leden van de ploeg te helpen en eigen optreden aan dat van de collectiviteit ondergeschikt te maken.

Individueel optreden is een typische eigenschap van de kleine burgerij en het kleinburgerlijke intellect; collectief optreden is een typische eigenschap van het proletariaat en is daarom beslissend voor vruchtbaar werk in de proletarische partij.

Collectiviteit of ploeggeest betekent echter niet, dat er geen leiding moet zijn in de besturen of werkorganen; dat iedereen gelijk is en dat niemand persoonlijke verantwoordelijkheid draagt. Collectiviteit komt niet spontaan tot stand, zij moet georganiseerd en geleid worden.

In een voetbalteam is het de aanvoerder, die het team aanvoert, bevelen geeft, ervoor zorgt, dat zij uitgevoerd worden en de ploeggeest in acht genomen wordt. Zonder zulk een aanvoerder is er geen collectiviteit of „team" mogelijk.

Ploeggeest betekent, dat de gehele ploeg besluiten neemt over de wijze van werken en het te bereiken doel. Daarbij moet elk lid van de ploeg verantwoordelijk zijn voor de hem door de ploeg opgelegde taak en tevens voor de gehele ploeg.

De aanvoerder draagt de hoogste verantwoordelijkheid voor de gehele ploeg en voor het gehele werk. Zo moeten de partijbesturen en werkorganen hun werk verrichten.

Eén van de belangrijkste voorwaarden voor het succes van de strijd van de partij en voor een gezond partijleven is de aandacht voor het kleine werk. Lenin en Stalin bonden alle strijders voor het communisme steeds met de meeste nadruk op het hart te bedenken, dat elke grote taak bestaat uit de som van vele kleine taken. Indien de partij niet de grootste aandacht aan het kleine werk wijdt, indien dit

kleine werk niet met volharding en stiptheid verricht wordt, zal de partij ook niet in staat zijn haar grote taak te volbrengen, de zegenrijke grote en grootste taak in de geschiedenis van de Mensheid, het veroveren van geluk, welvaart en vrede voor het werkende volk.

VRAGEN

1. Waarom is de critiek en zelfcritiek beslist noodzakelijk en hoe moet ze plaats vinden?
2. Waarom is in de rijen van de partij een voortdurende, scherpe ideologische strijd noodzakelijk?
3. Waardoor wordt de eenheid van wil en de eenheid tussen wil en daad van de partij bedreigd?
4. Waarom is de geest van verzoenlijkheid, de geest van liberalisme, een gevaar voor de partij en waarin komt deze tot uitdrukking?
5. Hoe moet de houding tegenover passieve partijgenoten zijn en waarom?
6. Wat is de belangrijkste voorwaarde voor een gezond partijleven?

HOOFDSTUK IV**KORTE SCHETS VAN DE GESCHIEDENIS
VAN DE C.P.N.**

Reeds in de eerste jaren na de oprichting van de S.D.A.P. vormde zich in haar rijen een oppositie tegen de „herziening van het Marxisme" door de leiding van Troelstra c.s. Deze oppositie groepeerde zich rondom het orgaan „De Tribune". Op het Congres van de S.D.A.P. in Deventer in 1909 werd de „Tribune-groep" geroyeerd. Zij richtte daarna de Sociaal-Democratische Partij (S.D.P.) op, onder leiding van Wijnkoop, Van Ravesteyn, Gorter, Pannekoek e.a.

In deze partij overheerste het dogmatische Marxisme en kleinburgerlijke revolutionarisme, later „linkse communisme" genaamd. (Zie Hoofdstuk I). Desondanks had de oprichting van deze partij ook een grote positieve en historische betekenis. Niettegenstaande haar principiële fouten, voerde zij in de mate van haar krachten strijd tegen het Nederlandse koloniale imperialisme onder de leuze: „Indonesië, los van Holland" en tegen het verraad aan de klassenstrijd door de leiders van de S.D.A.P.

Van nog groter belang was, dat zij zich in 1917, bij het uitbreken van de Russische October-revolutie, hiermee solidariseerde en zich in 1921, na de oprichting, bij de Communistische Internationale aansloot. Zij nam toen de naam aan van Communistische Partij Holland (C.P.H.) en werd tot uitgangspunt, waaruit zich later de C.P.N. zou ontwikkelen. Deze ontwikkeling werd belemmerd door de overheersing van

rechts-opportunistische en links-opportunistische stromingen en fracties in de partijleiding. In 1926. kwamen de twee voornaamste partijleiders, Wijnkoop en Van Ravesteyn, in openlijk conflict met de Communistische Internationale. Zij werden uit de partij geroyeerd. Wijnkoop e.a. richtten een nieuwe groep op, de Wijnkoop-groep, welke zij Communistische Partij Holland bleven noemen. Dit betekende de scheuring in de Communistische Partij. Zij hield aan tot 1931, toen de Wijnkoop-groep werd ontbonden. Wijnkoop en een deel zijner medestanders, namen hun plaats in de Communistische Partij weer in, na met hun fouten gebroken te hebben. Een aantal kleinburgerlijke intellectuelen w.o. J. Romein, A. Romein—Verschoor e.a. bleef zich hardnekkig tegen de ontwikkeling van de C.P.H. tot een gedisciplineerde partij van de arbeidersklasse verzetten en belandde in het reactionaire kamp. Weer anderen, w.o. Van Ravesteyn, Van Burink c.s. kwamen bij het fascisme terecht.

Na de scheuring in 1926 was de leiding van de C.P.H., welke bij de Communistische Internationale was aangesloten, voornamelijk in handen van trotskisten gekomen, met Sneevliet, Schilp, Henriette Roland-Holst e.a. aan het hoofd.

De strijd, die internationaal onder leiding van kameraad Stalin tegen het trotskisme gevoerd werd, vond ook hier weerklank en daardoor werden Sneevliet c.s. in 1927 gedwongen de partij te verlaten. Zij richtten toen de R.S.P., later R.S.A.P. (Revolutionair Socialistische Arbeiderspartij) op.

Maar hiermede waren alle vijanden van het Marxisme-Leninisme in de partij nog niet overwonnen.

De partijleiding bevond zich na het vertrek van Sneevliet c.s. in handen van een, andere anti-Leninistische groep, aangevoerd door „Van Riel" (schuilnaam van R. Manuel), L. Seegers, D. Goulooze,

W.v. Exter e.a. Door deze groep werd de partij steeds verder verzwakt en van de massa geïsoleerd.

Onder de invloed van de beginnende economische wereldcrisis begon zich in die tijd juist een grotere activiteit van de werkende massa te vertonen; de partij bleef echter steeds verder bij de massa ten achter.

Onder deze omstandigheden traden in de partij nieuwe krachten naar voren, die de strijd aanboden voor haar grondige omvorming tot een werkelijke Leninistische massa-partij. Het waren voornamelijk arbeiders uit de vakverenigingen en de voornaamsten van hen waren Paul de Groot, Cees Schalker, Piet Kuiper e.a. Zij vonden ook steun bij het enige Tweede-Kamerlid der partij, Louis de Visser.

Ook in de jaren, dat het „linkse communisme“ de partijleiding beheerst had, waren er in haar rijen tal van klassebewuste arbeiders geweest, die zich instinctmatig tegen de foutieve partijpolitiek verzet hadden, zonder dat dit tot verandering had geleid. Thans kreeg de Leninistische richting de grote meerderheid van de partij achter zich.

De jaren van bittere partijstrijd waren niet tevergeefs geweest. Zowel het rechtse opportunisme, als het „linkse communisme“ waren bankroet gegaan en met deze ervaringen gewapend, betrad de partij nieuwe wegen.

De Van Riel-groep wilde echter ten koste van alles haar klieken-heerschappij handhaven en weigerde een partijcongres bijeen te roepen. Zij werd er toe gedwongen en op 15—17 Februari 1930 vond het historische partijcongres plaats, waar de wending naar een massa-partij voltrokken werd.

Van Riel en Seegers werden uit de partijleiding verwijderd. De kern van de nieuwe partijleiding bestond uit Cees Schalker en Paul de Groot, waarnaast leden van de oude partijleiding, die de besluiten van het congres erkenden. Het partijcongres nam beslui

ten inzake de strijd voor de belangen van de werkende massa in verband met de begonnen grote economische crisis; tot het opbouwen van verbindingen met de massa, in het bijzonder met de vakverenigingen en inzake de opbouw van een partij-organisatie in de geest van Lenin en Stalin.

De partij ging na het congres spoedig vooruit. De communisten gaven leiding aan de strijd van de arbeiders tegen de verlaging van hun levenspeil, die de crisis meebracht.

Vooraf de Rode Vakverenigingsoppositie speelde hierbij een grote rol. De invloed van de partij groeide nog meer, toen de C.P.N. opriep tot eenheid in de strijd tegen het fascisme, en met alle beschikbare krachten deze eenheid nastreefde.

Het ledental steeg van 1100 in 1930 tot 6000 in 1934 en 11.000 in 1940. Het stemmental bij verkiezingen, dat in 1929 nog 37.000 bedragen had, naast 35.000 stemmen op de Wijnkoopgroep, was in 1933 tot 118.000 gestegen en in 1937 tot 136.000.

Het aantal abonne's op het dagblad „De Tribune” bedroeg in 1930 omstreeks 2500. In 1938 werd „de Tribune” ongebouwd tot „Het Volksdagblad”, dat aan de vooravond van de oorlog 20 á 25.00 abonne's telde.

Toen de nazi's ons land overvielen, ging de partij in de illegaliteit en bond de strijd tegen hen aan. Op 15 mei 1940 werd op een zitting van het dagelijks bestuur in het gebouw „Parlando” te Amsterdam opdracht gegeven aan een driemanschap om de illegale partij op te bouwen.

Het waren Paul de Groot, die op het Partijcongres in 1938 tot algemeen secretaris van de partij was gekozen, Jan Dieters en Lou Jansen, leden van het secretariaat.

Reeds in juli 1940 verschenen een illegale brochure en verscheidene kleinere geschriften. In oktober 1940 kwam het eerste nummer van de illegale „Waarheid” uit in 10.000 exemplaren.

De organisatie van de illegale krant berustte in handen van J. Janzen, oud-secretaris van het Amsterdamse district. Later werd een reserve-partijleiding benoemd, voor het geval dat het driemanschap niet langer zou kunnen werken. De leider hiervan was Jaap Brandenburg, die opdracht had deze leiding in werking te stellen, zodra de noodzaak hiertoe dwong. In 1941 werd een Militaire Commissie gevormd, belast met het organiseren van militaire sabotage tegen de Duitse Wehrmacht. Zij stond aanvankelijk onder leiding van Janrik van Gilse en nadat deze in de strijd gevallen was, onder leiding van Gerben Wagenaar.

In 1943 werd het illegale driemanschap uiteengeslagen als gevolg van arrestaties en daarna fusillering door de Gestapo van Jan Dieters, Lou Jansen en Jan Janzen. Paul de Groot, die de Gestapo niet in handen had kunnen krijgen, werd door haar in het gehele land opgejaagd.

Onder leiding van Jaap Brandenburg begon de reserveleiding haar werk, waaraan o.a. deelnamen Frits Reuter en Gerben Wagenaar. Daar intussen de partij zeer grote verliezen aan leidend kader geleden had (C. Schalker, J. Postma en vele anderen), besloot de reserveleiding P. de Groot tijdelijk niet in het praktische werk der leiding te betrekken, teneinde hem voor de partij te behouden. Ondanks het verlies van grote aantallen van haar beste kader in de strijd tegen de fascistische Duitse bezetters, stegen de invloed en het gezag van de partij in de oorlog zeer snel.

Zij was het die in februari 1941 leiding gaf aan de eerste grote nationale verzetsuiting van de arbeiders, middenstanders en intellectuelen van Amsterdam en omliggende gemeenten; de Februari-staking.

De partij stelde zich aan het hoofd van de nationale bevrijdingsbeweging van alle vaderlandslievende krachten tegen de Duitse indringers, het collaborerende

grootkapitaal en de fascistische Mussert en Arnold Meyer, en leidde de acties van het volk tegen deportaties en uithongering.

Na de capitulatie van Nazi-Duitsland trad de partij uit de oorlog als een grote en roemrijke partij, die diepe wortels in de massa van de arbeidersklasse en het volk geschoten had.

Rondom de populaire verzetskrant „De Waarheid” waren duizenden en duizenden strijders gegroepeerd, waaronder ook vele voormalige sociaal-democraten.

De partijleiding poogde deze krachten allereerst zo snel en zo talrijk mogelijk te verzamelen, om met hen de partij van de Nederlandse arbeidersklasse en het werkende volk, op grondslag van het Marxisme-Leninisme in de nieuw verworven legaliteit op te bouwen. Zij stichtte daartoe de Vereniging van „Vrienden van „De Waarheid”.

Spoedig bleek, dat de partijleiding onvoldoende rekening had gehouden met de snel inzetende reactie, welke door de binnengetrokken Britse troepen in het zadel werd geheven. De S.D.A.P. en het N.V.V. verschenen opnieuw op het toneel en verscheurden de tijdens de bezetting gegroeide eenheid van de arbeiders.

Onder deze omstandigheden besloot de partijleiding tot bijeenroeping van een conferentie ter onmiddellijke wederoprichting van de C.P.N., welke in Juli 1945 plaats vond.

Intussen was in het reeds in 1944 door Britse troepen bezette Limburg, Brabant en Zeeland een „Communistische Partij van de Bevrijde Gebieden” opgericht, waarvan de oude deelnemer aan de Van Rielgroep W. van Exter aan het hoofd stond. Toen de oorlog in geheel Nederland geëindigd was, trad deze „Communistische Partij van de Bevrijde Gebieden” als een nieuwe partijvijandige groep op, waar omheen zich alle tegenstanders van het Marxisme-Leninisme, van de partij van Lenin en Stalin, verzamelden

en poogden de partijleiding in handen te krijgen. Onder hen bevonden zich W. van Exter, Gerrit Roorda, Roestam Effendi, Daan Goulooze, A. J. Koejemans, Ko Dankaart, B. Riezouw en anderen. Dit was de z.g. Juli-oppositie. Op de achtergrond van groepering hielden zich agenten van de Anglo-Amerikaanse imperialistische geheime diensten schuil, o.a. de latere Nederlandse gezant te Singapore, „Richard" van der Gaag, welke in de spionage-processen - Louwers c.s. in Tsjechoslowakije als anti-communistische agent bekend is geworden.

De Juli-oppositie poogde de fout van de partijleiding in de eerste maanden na de bezetting uit te buiten, ook nadat deze reeds hersteld was en stuurde op een scheuring aan. Zij hield de z.g. „Communistische Partij van de Bevrijde Gebieden" als fractie in stand. Toen bleek echter de rijpheid van het partijkader, dat na het congres van 1930 was opgegroeid en in de oorlogsjaren was gestaald. Op de conferentie werd de Juli-oppositie verslagen en hiermede werd een poging van de Anglo-Amerikaanse agenten om in Nederland naar het voorbeeld van Tito in Joegoslavië, de partij in handen te krijgen, in de kiem gesmoord.

Op het eerste na-oorlogse congres van de C.P.N. in 1946 werden de resten van de Juli-oppositie verpletterd. Daarna verstevigde en ontwikkelde de partij zich verder en hield krachtig stand tegenover de stormloop der Amerikaanse reactie, welke in 1948 inzette. Zij verstevigde en breidde haar verbindingen met de massa uit. Zij bezit thans alle voorwaarden om tot de leidende kracht van de Nederlandse natie te worden, indien zij onvermoeid en onverzoenlijk strijdt onder het vaandel van Stalin en naar het voorbeeld van de grote Bolsjewistische Partij van de Sowjet-Unie.

Vragen

1. Waarom was de S.D.P. en later de C.P.H. geen werkelijke communistische partij?
2. Waardoor en door wie werd de ontwikkeling tot de nieuwe partij der arbeidersklasse belemmerd?
3. Wanneer betrad de partij de Leninistische weg en wie waren de voornaamste dragers van deze juiste politiek?
4. Hoe komt het, dat de partij na de -capitulatie van 3. Hitler-Duitsland zulke diepe wortels in de arbeidersklasse en het volk had geschoten?
5. Welke partijvijandige groep poogde na de oorlog de partijleiding in handen te krijgen en waarvan maakte deze gebruik?
6. Wat was de achtergrond van deze oppositie?
7. Wat was de betekenis van de Juli-conferentie 1945?
8. Waarom moet de partij tot de leidende kracht van de natie worden?

INHOUDSOPGAVE

1. DE VOORWAARDEN VOOR DE GROEI DER PARTIJ	103
De rechtse sociaal-democratie	104
Het „linkse communisme“	109
2. DE NIEUWE PARTIJ VAN DE ARBEIDERSKLASSE	120
3. ENKELE VRAAGSTUKKEN VAN HET PARTIJLEVEN	128
Hoe komt de wil van de partij tot stand?	128
Hoe komt de eenheid van wil van de partij tot stand ?	131
Hoe komt de eenheid tussen wil en daad van de partij tot stand ?	132
Hoe moeten alle leden actief worden gemaakt ?	136
Ploeggeest en de macht van het kleine	138
4. Korte schets van de geschiedenis van de C.P.N. .	141